

ning. Jeg maa hde den meget ærede Minister min Anerkendelse for, at han i Titelen og ligeledes gennem hele Lovforslaget har ubelødt Flertalsformen „Gifte“, som tidligere har været paatalet her i Tinget. Men idet jeg fremhæver dette, kan jeg ikke andet end udtale en Forundring over, at der netop samtidig med eller lidt før denne Forandring er foretagen i nærværende Lovforslag, er der i den officielle Ordbog, som er udgivet af den forrige Kultusministers Sproglaerde, Hr. Saaby, optaget Formerne „Gifter“ og „Gifte“. Man skulde næsten tro, at man i den nævnte Ordbog har taget Ministeriets Skrivemaade her til Mønster. Saavidt mig bekendt er det ikke ganske uden Eksempel, at det er slet ogsaa i andre Tilfælde, at der i Ordbogen er rettet Former efter Ministeriets Skrivemaade, og naar vi mindes, hvorledes det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgtres (Trier) i forrige Samling gennemgik forskellige af Ministeriets Samarbejder i sproglig Henseende, maa man dog undre sig over, at man der har taget Ministeriets Skrivemaade til Mønster. De to Herrer, Saaby og den meget ærede Minister, have altsaa paa en Maade leget Rispus med hinanden. Saasnart den ærede Minister opgiver Formerne „Gifter“ og „Gifte“ og vender tilbage til den korrekte Form „Gift“ i kollektiv Betydning, ser man, at i den officielle Retskrivningsordbog optages den mindre rigtige Form. Det er et af de Punkter, — og der findes forskellige af den Art Punkter — hvor der vistnok er Anledning til at rette den omtalte Retskrivningsordbog. Jeg skal ikke fordybe mig nærmere heri. Jeg ønsker kun her at udtale en Anerkendelse til den meget ærede Minister, fordi han har rettet „Gifte“ til „Gift“.

Justitsministeren (Mellermann): Hvad der har været fremsført under denne Sag drejer sig jo fornemlig om to Spørgsmaal, nemlig Materialisternes Afgang til ogsaa at stedes til Afgang til Detailhandel med Gift og dernæst Spørgsmaalet om Kreaturvaff. Hvad først Materialisterne angaar, skal jeg tillade mig at bemærke, at de ældre Materialister, det vil sige de, der udøve Materialisthandelen paa Bevilling, og som altsaa stamme fra Tiden før den nye Næringslov, eller jeg vil hellere sige Næringsloven af 1857, thi den er jo ikke længer saadan, havde Ret til at handle med Gift, og deres Ret hertil har egentlig ikke været draget i Tvivl; men det laa jo ogsaa i Sagens Natur, da disse Mennesker skulde have Bevilling. Deraf fulgte, at man for det første kunde ved Bevillingens Meddelelse

paase, at de havde de fornødne personlige Kvalifikationer, og dernæst, at man kunde paase, at der ikke blev for mange af dem, saaledes at de ikke ved en overdreven Konkurrence kunde drives til at forholde sig mindre korrekt i deres Handel. Det vil vistnok være det ærede Medlem, der bragte dette paa Bane, bekendt, at før Næringsloven af 1857 var der ikke ret mange Materialister — der var vist ikke flere end 3—4 Stykker i København — men ved den nævnte Lov blev Forholdet stillet anderledes, idet man efter den kunde erhverve sig Berettigelse til at drive Materialhandel paa de samme Betingelser, hvorpaa man kunde erhverve sig enhver anden Handelsberettigelse, saa at der for det første ikke blev nogen Afgang til at prøve de personlige Kvalifikationer hos de paagældende, og dernæst slet ingen Grænse blev for Antallet. Det, der blev afgjort ved den Højesteretsdom, som det ærede Medlem (Tutein) omtaler, var, at nye Materialister, nemlig de, som efter Næringsloven udøvede Materialistnæring, ikke havde Ret til at handle med Gift i Detail. Det blev altsaa afgjort, at denne Ret kun tilkom de ældre Materialister, der i Henhold til deres Bevilling havde Ret til denne Handel, men derimod ikke de nyere, dem, der udøve Materialisthandelen paa et Borgerstab eller et Næringsbevis efter Næringsloven af 1857. For saa vidt man nu vil spørge, hvor vidt der ikke bør indrømmes Materialisterne Berettigelse til at handle med Gift og saa ogsaa til at indføre Gift — jeg vil ikke sige, at det er en absolut Følge deraf, men det er i det mindste en naturlig Følge deraf — da det er to Ting, som ret naturligt høre sammen, og derfor er der ogsaa en vis Sammenhæng mellem §§ 2 og 4, idet § 2 handler om dem, der maa indføre, og § 4 om dem, der maa handle med Gift — vil jeg med Hensyn til dette Spørgsmaal om, hvorvidt disse Detailister skulle være berettigede til at handle med Gift en detail, bemærke, at naar der i § 4 staar, at Grosserere og Fabrikanter ikke maa afhænde Gift i mindre Portioner end til en Salgspris af 40 Kr., er det, fordi det overhovedet i Næringsloven er sat som Grænse mellem Handel en gros og en detail. At der maatte kan drives Misbrug, at dette Forbud kan omgaaes paa forskellig Maade, er en anden Sag; men det vil da i Reglen være strafbart, det maa jo medføre Straf efter Næringsloven, naar et saadant Forhold finder Sted, som det ærede Medlem omtalte, at man i Birteligheden betinger sig Udleveringen i smaa Partier og saaledes altsaa kom-